

Đừng Nói Hoàng Đế Vô Tình

Contents

Đừng Nói Hoàng Đế Vô Tình	1
1. Chương 1: Đệ Nhất Chương	1
2. Chương 2: Đệ Nhị Chương	3
3. Chương 3: Đệ Tam Chương	4
4. Chương 4: Đệ Tứ Chương	8
5. Chương 5: Đệ Ngũ Chương	9
6. Chương 6: Đệ Lục Chương	12
7. Chương 7: Đệ Thất Chương	13
8. Chương 8: Đệ Bát Chương	17
9. Chương 9: Đệ Cửu Chương	19
10. Chương 10: Đệ Thập Chương	20

Đừng Nói Hoàng Đế Vô Tình

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang cung đình, ôn nhu hoàng đế công, mỹ thụPairing: An Đế x Trình PhongEdit: VũL

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-noi-hoang-de-vo-tinh>

1. Chương 1: Đệ Nhất Chương

Tại phương Đông xa xôi kia có một quốc gia tên là Ngạo Long đế quốc, hoàng đế hiện tại có 9 người con trai, người lớn nhất cũng đã 22, tiểu hoàng tử nhỏ nhất năm nay 8 tuổi. Hoàng đế có vô số Tần phi, trong đó hẳn tối chung ái một người tên là Phượng Phi như danh Phượng Nhi.

Bởi vì Phượng Phi hiền lành tuổi còn nhỏ nên hoàng tử rất thích tìm nàng ngoạn.

Tiểu hoàng tử Hình Đăng Dực đang sôi nổi đi đến tìm Phượng nương nương, nhìn đến thái tử ca ca của hắn đang ở lương đình cùng Phượng nương nương tán gẫu thanh nhạc. Tiểu hoàng tử không thích cái khúc

Chú ý: căn cứ trên một thiên dã sử của Trung Quốc mà cải biên, hoan nghênh mọi người đoán thử! Lần sau công bố đáp án!

2. Chương 2: Đệ Nhị Chương

Trình Phong bất an quỳ gối trong ngự thư phòng chân đã có chút run lên . Nhưng là y không dám di động nửa phần, lúc y đến mọi người trong viện nói nhất định là do lần trước tiếp giá y không tuân thủ quy củ chộc giận hoàng thượng, lần này hoàng đế triệu kiến y nhất định là muốn trị tội y.

Trình Phong khẩn trương lại nuốt nuốt nước miếng, phát hiện bốn phía không có người vì thế vừa định nâng người lên hoạt động một cái, thì lúc này.

“Hoàng đế giá lâm.” Thủ vệ thái giám hô to một tiếng.

Một cái chân mặc quần gấm kim hoàng sắc thoảng qua trước mặt Trình Phong.

“Người tên là Trình Phong? Ngẩng đầu lên.”

“Tiểu thần tuân chỉ.” Trình Phong khẩn trương bả đầu nâng lên một nửa, âm thầm hi vọng hoàng đế lần trước vội vàng nhất định không có ghi nhớ bộ dáng y.

(đôi mắt kia, đôi mắt ngập nước vĩnh viễn mỉm cười, cùng ánh mắt của Phượng nương nương trong trí nhớ hần tương tự. Diện mạo cũng là giống đến tám phần.)

Trình Phong bả đầu chỉ nâng một chút liền cúi xuống, không nghĩ tới An Đế lại đưa tay nâng cằm dưới của y, An Đế đem đầu y ngửa ra .

An Đế nhìn đến trên cổ Trình Phong có một vết trắng cùng vết dây năm đó Phượng Phi thắt cổ sau lưu lại ở cùng vị trí, vì thế thâm hít một hơi.

(sẽ sao? Sẽ là Phượng nương nương trở về cho hần một cơ hội chuộc tội sao?)

“Trình khanh gia, vết trắng trên cổ là?”

“Hồi bệ hạ, vết trắng trên cổ tiểu thần là từ trong bụng mẹ ra đã có, dân gian kêu bạch kiếm phong, xem như loại bệnh ạ.”

“Nhưng nó vô cùng xinh đẹp.” An Đế nói câu kỳ quái nhưng là trong lòng từ đó nhận định Trình Phong chính là Phượng nương nương chuyển thế, đưa cho hần một cơ hội bù lại lỗi lầm năm đó.

Kế tiếp An Đế phá lệ ban thưởng ghế ngồi cho Trình Phong, phải biết rằng thần tử ở ngự thư phòng cùng hoàng đế nghị sự trừ bỏ hoàng đế đặc biệt sủng. Nếu không đều là đứng từ đầu đến cuối.

Hoàng đế cùng Trình Phong nói chuyện quốc sự , nói chuyện vạn dân, nói chuyện thật sự là hợp ý, lúc dùng bữa tối hoàng đế đặc chuẩn cùng ngồi cùng ăn cùng nhau dùng bữa, làm cho Trình Phong rất là sợ hãi.

Mất thấy vào đêm, hoàng đế còn lôi kéo tay Trình Phong ở ngự thư phòng nói chuyện phiếm. Chủ sự thái giám ở bên cạnh luôn mãi nhắc nhở An Đế đêm đã khuya ngày mai còn phải lâm triều.

An Đế đang nói chuyện cao hứng, rốt cục phát tác.

“Nô tài chết tiệt, không thấy được trẫm cùng Trình khanh đang nói chuyện cao hứng sao? Lại dài dòng, liền đem người kéo ra ngoài chém.”

Thái giám quỳ xuống đất dập đầu thỉnh tội, Trình Phong vừa thấy muốn ra mạng người, vì thế đi theo quỳ xuống.

“Vu công công có hảo ý, mong vạn tuế bảo trọng Long thể sớm đi nghỉ ngơi, bệ hạ đêm đã khuya nên đi ngủ rồi, nếu không đối Long thể có tổn hại, vì thần muôn lần chết cũng không hết tội.”

An Đế nghĩ cũng đúng, còn nhiều thời gian, lúc này mới thả y rời đi hoàng cung.

Ngày thứ hai, Trình Phong liền nhận được thánh chỉ, đặc biệt theo một cử nhân không chức không phẩm phong đến tứ phẩm ngự tiền thị độc, chuyên tư cấp hoàng đế đọc thư điển.

Mọi người nói gần vua như gần cọp, nhưng là Trình Phong rất tự tại, hoàng đế chuẩn y khi không người có thể không cần quỳ. Đáp lời không cần dùng kính ngữ, thậm chí còn làm cho y gọi thẳng kỳ danh Được. Chính là Trình Phong không dám.

Một ngày này, hoàng đế ở trong cung chiều đãi quần thần ngắm bách hoa trong ngự hoa viên, cũng coi như liên lạc tình cảm quần thần.

Đại thần Trình Phong chuyển động ở trước mặt bệ hạ cực lực biểu hiện, một người ở trong vườn hoa chuyển động, lại nhìn đến trên cây đào ở hoa viên kết mấy quả đào to, quả đào trong cung chính là bài trí bình thường không có người động, bất quá mọc nhưng thật ra tốt lắm.

Trình Phong xem bốn bề vắng lặng, vì thế vụng trộm hái xuống một quả liền cắn ăn. Ô! Hảo ngọt.

“Trình khanh ở đây làm chi?” Thanh âm hoàng đế từ phía sau truyền đến. Làm hại Trình Phong thiếu chút nữa nghẹn đến, Trình Phong vừa thấy hoàn hảo trừ bỏ hoàng đế cùng y cũng không có người khác, vậy là tốt rồi.

“Bệ hạ, quả đào ở ngự hoa viên ngài ăn qua chưa? Hảo ngọt nha. Ta hái một quả cho ngài ném thử.” Trình Phong muốn đem hoàng đế thành đồng phạm. Nhưng là không nghĩ tới mấy quả ở chỗ thấp y đều ăn hết sạch. Trình Phong nghĩ đến đem quả đào y cắn qua một miếng lật lại, muốn đem mặt chưa cắn kia làm cho hoàng đế ném thử một miếng.

An Đế nhìn Trình Phong ăn vụng bị nắm sau, lộ ra tiểu dạng tử đáng yêu, thật sự là muốn cười, nhưng hắn càng muốn cắn một ngụm ở trên phiến môi bị nước đào dính lên. Chính là trước khi hắn nghĩ ra phương pháp tốt, còn không muốn dọa sợ tiểu nhân đáng yêu này.

Hoàng đế liền giữ tay Trình Phong cắn một miếng ở chỗ Trình Phong cắn qua, coi đó là cái miệng nhỏ nhắn của Trình Phong. Trình Phong cùng An Đế người một miếng ta một miếng ăn hết quả đào, hoàn toàn không có chú ý, vài thần tử cùng thái giám vòng lại đây thấy được hết thấy. Nhưng là những người đó đều là ngầm hiểu mà vượt qua.

Buổi tối. Chủ sự thái giám Vu công công ở hầu hạ An Đế ngủ thuận miệng hỏi.

“Nô tài nghe người ta nói, bệ hạ cùng Trình đại nhân ở hoa viên chia nhau ăn một quả đào, đây thật không thể được, cần phải trị tội.”

“Nô tài các người, động một chút là làm cho người ta an bài tội danh, Trình khanh chỉ là có hảo ý, muốn đem thứ tốt phân cho trăm nệm, chính là thuyết minh trong tâm có trăm, về sau việc này đừng có nhắc lại nữa, ai mà lấy việc này làm văn chương, trăm liền cắt đầu lưỡi của hắn. Đi xuống!”

3. Chương 3: Đệ Tam Chương

Hoàng đế sủng Trình Phong, đại thần trong triều phản ứng không đồng nhất, này tự cho là thanh cao tư thấp nghị luận, mà kiến phong sử đà* là quy tắc bắt đầu đăng môn (tới cửa) lập quan hệ.

*kiến phong sử đà: gió chiều nào theo chiều ấy

Trình Phong làm quan ở kinh thành tự nhiên đem phụ mẫu tiếp tới hưởng phúc.

Trình Phong có phụ thân là xuất thân thư sinh nhìn nhi tử trở nên nổi bật rất là vui vẻ, mẫu thân của y cũng là biết rõ lễ giáo giúp chồng dạy con, chuyện xấu liền ở trên người cữu cữu (cậu) của Trình Phong phát sinh.

Trình Phong từ nhỏ nhà nghèo, có khi cữu cữu y sẽ cữu tể nhà y một ít lương thực, cho nên cảm thấy Trình gia khiếm hân, hân là giai cấp tiểu thị dân điển hình, nhìn đến tiện nghi không thể không chiêm.

Một ngày này, Trình Phong tiến cung còn chưa có trở lại, có một tiểu quan ra nước ngoài mới quay về kinh tổ chức nghe được đương triều Trình Phong đang được sung ái liên nghi đưa chút lễ, làm cho y ở hoàng đế trước mặt nói vài lời hay, an bài một cái vị trí tốt.

Phụ thân Trình Phong tri thư đạt lễ hiển nhiên không chịu thu, mẫu thân y bình thường đứng ở hậu viện không hỏi việc này, người tặng lễ kia uể oải đi về, vừa vặn làm cho cữu cữu cùng đi theo nhìn đến, cữu cữu y nghĩ đây là chuyện tốt a! Chỉ là nói mấy câu là có thể được một đồng thứ tốt, không thu mới là đứa ngốc, vì thế liền tự mình nhận.

Buổi tối muộn Trình Phong mới từ trong cung trở về, cữu cữu y cũng là chưa kịp nói cùng y.

Sáng sớm hôm sau một đại thần gọi lại y, hỏi y chuyện biểu đệ đã nói ra chưa. Trình Phong cảm thấy mặt danh kỳ diệu! Khi lâm triều đột nhiên có người cáo ngự nói y thu hối (ăn hối lộ), hoàng đế lại nói ngày hôm qua Trình Phong cùng hân ở đến khuya mới về, làm cho y đi về nhà tra nguyên do.

Trình Phong về đến nhà hỏi hết lần này đến lần khác, cữu cữu y nhưng lại đứng ra đúng lý hợp tình nói thu thì như thế nào, người làm quan ở kinh thành nào không quơ bạc, hân đã đem bạc đổi này nọ, không thể trả lại, cũng vô lý nháo máng Trình gia không lương tâm. Khi để hân, làm quan liền không nhận thức ân nhân, biến thành Trình Phong không thể nói gì.

Trình Phong làm quan không lâu, người ta đưa bạc lại nhiều, cữu cữu y không lùi, hân lấy này nọ rồi còn phải trả lại cho người ta?

Trình Phong cùng phụ mẫu thương lượng bán chút gia sản, đem này nọ người ta tặng trước trả lại rồi nói sau. Lúc này người trong cung hạ chỉ nói hoàng đế muốn gặp y.

An Đế nhìn thấy Trình Phong liền thưởng y rất nhiều vàng, nói làm cho y đem trả nợ nần còn thiếu của người ta, còn đâu mua chút đồ, về sau thiếu tiền liền nói với hân. Ngay cả tra hỏi cùng tội cũng không nói đến, việc này cứ qua như vậy.

Sau đó không lâu cữu cữu Trình Phong tư dục bành trướng (ham muốn) Tối không thể văn hồi, hân nhận lấy tiền vật Trình Phong đã có chút không bối rối, luôn đi tìm hoàng đế muốn tiền cũng không phải cái biện pháp. Mà vi phạm nguyên tắc của mình đi cùng người tặng lễ này nói lời hay y vẫn là không nói được.

Tẩu chương kể tội y càng ngày càng nhiều.

Một ngày Trình Phong xin phép ở nhà xử lý nợ nần nhập vào không muốn xuất, phiền não đến tối cũng không có kết quả, trời đã tối hoàng đế phái người truyền chỉ nói muốn thấy y.

An Đế tự biết thời cơ đã muốn thành thực, vì thế đuổi những người khác, nhìn Trình Phong quỳ gối phía dưới nói.

“Người nhà của ngươi gần nhất thu không ít bạc hối lộ đi, Trình khanh gia tính như thế nào cùng trăm công đạo.”

Trình Phong biết An Đế nỗ lực tiết kiệm tối không thích thu hối, chính mình làm gương tốt ngay cả gì đó trong cung cũng là tiết kiệm được thì tiết kiệm, lần này nếu là y không đem sự tình ngăn lại cữu cữu y hân phải chết không thể nghi ngờ. Cữu cữu là thích chiếm tiện nghi, nhưng là trước kia quả thật giúp đỡ nhà y không ít, Trình Phong thực không đành lòng làm cho hân đi chết, huống chi mình cũng có trách nhiệm cho tiểu nhân thừa cơ lợi dụng, tội khác hoặc nhiều hoặc ít cũng là khó tránh khỏi, không bằng tất cả đều một người ngăn lại sinh tử do trời định đi.

Trình Phong hít sâu một hơi.

“Đều là tiểu thần một người sai, tiểu thần nguyện lĩnh bệ hạ trách phạt.”

“Hảo nha, trăm muốn đem phụ mẫu ngươi cùng sung quân, đem cữu cữu ngươi chặt đi hai tay tổng hỏi nguyên quán như thế nào.”

Trình Phong vừa nghe tội không đến tận đây a, phụ mẫu y là vô tội.

“Bệ hạ tiểu thần nguyện một người tiếp nhận trách phạt, thỉnh bệ hạ buông tha gia nhân của ta đi! Tiểu thần dập đầu với ngài!” Nói xong dập đầu bốp bốp ở trên nền đá như không muốn sống.

An Đế tiến lên vài bước đem y kéo lên. Đau lòng nhìn trên trán y đều rướm máu .

“Làm sao ngươi ngu như vậy! Chỉ cần ngươi đáp ứng trăm một chuyện, trăm liền vì ngươi giải quyết chuyện này, nhớ kỹ mệnh ngươi là đặc biệt, không nên hơi một tí liền tự thương hại, trăm sẽ đau lòng .”

Trình Phong kinh hãi biết có chuyển cơ, vì thế sốt ruột cam đoan.

“Bệ hạ, chỉ cần ngài buông tha gia nhân của tiểu thần, không cần nói một chuyện chính là mười chuyện, trăm chuyện tiểu thần cũng nguyện đi làm.”

“Trăm chỉ cần ngươi đáp ứng một chuyện này.”

Hoàng đế đưa tay nắm hai má nhìn tú khí của Trình Phong. Cùng sử dụng ngón tay ma sát cảm trơn nhẵn của Trình Phong, dùng ngón tay lướt đôi môi hồng nhuận của Trình Phong.

Loại hành vi mập mờ quá mức này, làm Trình Phong chán kinh sau trốn đi.

“Trăm muốn ngươi làm người của trăm, giống như những Tần phi kia làm người của trăm, làm cho trăm yêu ngươi.”

Đệ tứ chương

Trình Phong quên mình là đi ra hoàng cung như thế nào, chỉ biết là hoàng đế nói qua những lời này sau, nói cho y suy nghĩ mười ngày. Mười ngày qua đi nếu y vẫn là không nghĩ ra tốt liền dùng phương pháp đã nói qua trị tội gia nhân của y.

Trình Phong hỗn loạn vào gia môn, mới vừa vào cửa liền gặp được cửu cửu y.

“A Phong a! Ngự Lâm quân này thật không nói lý, ta vừa ra cửa liền bị bọn họ cản lại, nói là không có mệnh lệnh ở phía trên Trình phủ chỉ cho tiến không cho phép ra.

Trình Phong hôm nay thật sự không tâm tình cùng cửu cửu y nói chuyện, vòng qua cửu cửu y buồn không lên tiếng trở về gian phòng của mình.

Xem ra hoàng đế đã bắt đầu hành động.

Trình phủ bị Ngự Lâm quân bao vây.

7 ngày trôi qua, Trình Phong vẫn là khó hạ quyết đoán ở trong phòng mình ngắm người.

Trình phụ tiến vào tìm y.

“Phong nhi! Có phải chuyện của cửu cửu người phía trên đã trách tội xuống hay không, thật sự không được người liền từ quan đi, cùng hoàng đế nói Trình gia đáp nôi bán sắt cũng sẽ đem tiền hoàn lại.”

Trình Phong nhìn phụ thân trong mấy ngày đã già đi 20 tuổi, đem ánh mắt khép lại. Đủ, y biết tránh không khỏi, mấy ngày này cũng chỉ là ở kéo dài, hẳn không có nhìn ở gia nhân, hoặc nói đây hết thấy sớm có dự mưu. Không thể lại làm cho phụ mẫu lo lắng, thiên cổ bêu danh làm cho y một người tới gánh đi.

Trình Phong ở lúc đêm khuya cùng Ngự Lâm quân nói muốn đi gặp hoàng đế.

Ngự Lâm quân đem y đến cửa tắm cung hoàng đế, y theo thái giám vào phòng ngủ hoàng đế.

Trình Phong hôm nay đi vào cánh cửa này, về sau liền đều trở nên không giống với lúc trước, y đem tôn nghiêm mất hết.

An Đế nhìn thấy y rất là cao hứng, mệnh lui hết người, nhiệt tình tiêu sái đi lên cầm tay y.

“Trăm, đã nhiều ngày luôn luôn tại chờ ngươi . Lại đây ngồi cùng trăm.”

Hoàng đế làm cho Trình Phong ngồi ở trên long sàng, lấy tay nâng cầm y lên, cẩn thận nhìn xem, thiên a! Đã 7 ngày nay không thấy y, hẳn hiện tại chỉ cảm thấy một ngày không thấy như cách ba thu, nhất định phải hảo hảo nhìn nhiều mắt cho giải tương tư.

“Ta đáp ứng người.” Trình Phong nhắm mắt lại nhẹ nhàng nói.

An Đế đang nhìn Trình Phong đến mê mẩn nhất thời không kịp phản ứng.

“Người đáp ứng làm người của trẫm, trẫm chờ đợi ngày này đã lâu rồi.” Hoàng đế đem đầu y ôm vào trong lòng ngực của mình tâm tình kích động.

An Đế kích động cúi đầu liền hôn lên môi Trình Phong.

Trình Phong nhếch đầu lên mở miệng.

“Bệ hạ ta có thể uống chút rượu sao?” Làm cho y ở dưới tình huống thanh tỉnh như vậy bị An Đế coi như nữ nhân đặt ở dưới thân y nhất định sẽ phun, sẽ giãy dụa, chọc giận An Đế.

Trình Phong lấy được tửu thủy, liền rót hết cho mình uống đến khi không trôi mới thôi, y cho tới bây giờ không uống qua nhiều như vậy, hiện tại y chỉ cảm thấy thiên toàn địa chuyển, cả người nóng lên, ý nghĩ mơ màng, không sai đây chính là cảm giác y muốn.

An Đế đem Trình Phong uống rượu quá nhiều đang ở phiên chán cởi áo đẩy Trình Phong ngã xuống giường, đưa tay giúp y đem y phục lui xuống dưới.

Nhìn cả người Trình Phong phạm màu hồng phấn, An Đế không thể không cúi đầu, giống như cụng bái từ khóe miệng Trình Phong bắt đầu đi xuống hôn tới, hôn ấn nóng ướt lướt qua tiểu anh đào ở ngực Trình Phong, ấn qua vùng bụng bóng loáng rắn chắc đi tới dưới háng Trình Phong.

An Đế nhìn nam tính tượng trưng của Trình Phong ôn nhu cười cười. Tiểu khả ái thật xinh đẹp, nhìn qua đều xinh đẹp bóng loáng như thế.

An Đế cảm nam tính tượng trưng của Trình Phong thưởng thức.

Trình Phong khô nóng gơ chân lên tưởng tránh ra bàn tay của hắn.

An Đế thuận thế đem chân y gác đến trên vai của mình, cầm lấy cổng phẩm Tuyết Điều Du bên trên giường quệt ra một ít bôi ở hậu đình y. Đem vật dưới háng mình đỉnh ở trên cửa vào nhột nhột thử trạc tiến một chút.

Trình Phong chỉ cảm thấy cả người nóng lên, khó chịu giãy dụa thân thể.

Nhìn thân thể màu hồng phấn của Trình Phong ở trên sàng đan bằng gấm xanh biếc vân vẹo, An Đế khó kìm lòng nổi đem lửa nóng của mình thẳng tiến vào thân thể nóng chát của Trình Phong.

“Ngô” cả người Trình Phong tê nhuyễn vô lực giãy dụa, chính là không thoải mái vân vẹo uốn éo hạ thân.

An Đế cúi đầu cắn lỗ tai của y, ở bên tai nhẹ nhàng kêu.

“Phong nhi, Phong nhi của trẫm.”

Sáng sớm ngày thứ hai thái giám nhỏ giọng nhắc nhở An Đế thời gian vào triều sớm sắp đến.

An Đế quay đầu nhìn nhìn Trình Phong ở trong giấc ngủ còn tại khó chịu nhíu mày, nâng thân lên hôn trên mũi y một cái, sau đó liền đứng dậy.

“Ưm!” Trình Phong kêu ra một tiếng rên rĩ thống khổ.

An Đế vừa thấy tụ tử thủy bào (tay áo ngủ) của mình bị Trình Phong đặt ở dưới thân, y vừa đứng dậy liền động đến hạ thân của Trình Phong.

An Đế đau lòng biết lần đầu nơi đó có thể sẽ bị thương, vừa rồi khả năng tác động miệng vết thương, nhìn xem thời gian vào triều đã gần đến, nhưng là lại thực không đành lòng đánh Trình Phong sơ lâm để hạnh (mới lần đầu được lâm lạnh), vì thế An Đế từ dưới gối lấy ra đoản đao hộ thân đem tụ khẩu (cổ tay áo) mình cắt đứt tận gốc.

“Bệ hạ ngài đây là?” Thái giám giật mình hỏi.

“Cầm miệng, hảo hảo ở tại bên cạnh hầu hạ, y tính phái người thông báo trẫm một tiếng, không cần đánh thức y, bằng không trẫm cắt đầu lưỡi của người.” An Đế nhỏ giọng phân phó thái giám bên người của mình,

sau đó ôn nhu nhìn Trình Phong một cái lúc này mới không bỏ được thượng triều.

4. Chương 4: Độ Tứ Chương

Trình Phong quên mình là đi ra hoàng cung như thế nào, chỉ biết là hoàng đế nói qua những lời này sau, nói cho y suy nghĩ mười ngày. Mười ngày qua đi nếu y vẫn là không nghĩ ra tốt liền dùng phương pháp đã nói qua trị tội gia nhân của y.

Trình Phong hỗn loạn vào gia môn, mới vừa vào cửa liền gặp được cữu cữu y.

“A Phong a! Ngự Lâm quân này thật không nói lý, ta vừa ra cửa liền bị bọn họ cản lại, nói là không có mệnh lệnh ở phía trên Trình phủ chỉ cho tiến không cho phép ra.

Trình Phong hôm nay thật sự không tâm tình cùng cữu cữu y nói chuyện, vòng qua cữu cữu y buồn không lên tiếng trở về gian phòng của mình.

Xem ra hoàng đế đã bắt đầu hành động.

Trình phủ bị Ngự Lâm quân bao vây.

7 ngày trôi qua, Trình Phong vẫn là khó hạ quyết đoán ở trong phòng mình ngăn người.

Trình phụ tiến vào tìm y.

“Phong nhi! Có phải chuyện của cữu cữu người phía trên đã trách tội xuống hay không, thật sự không được người liền từ quan đi, cùng hoàng đế nói Trình gia đập nổi bán sắt cũng sẽ đem tiền hoàn lại.”

Trình Phong nhìn phụ thân trong mấy ngày đã già đi 20 tuổi, đem ánh mắt khép lại. Đủ, y biết tránh không khỏi, mấy ngày này cũng chỉ là ở kéo dài, hấn không có nhìn ở gia nhân, hoặc nói đây hết thấy sớm có dự mưu. Không thể lại làm cho phụ mẫu lo lắng, thiên cổ bêu danh làm cho y một người tới gánh đi.

Trình Phong ở lúc đêm khuya cùng Ngự Lâm quân nói muốn đi gặp hoàng đế.

Ngự Lâm quân đem y đến cửa tử cung hoàng đế, y theo thái giám vào phòng ngủ hoàng đế.

Trình Phong hôm nay đi vào cánh cửa này, về sau liền đều trở nên không giống với lúc trước, y đem tôn nghiêm mất hết.

An Đế nhìn thấy y rất là cao hứng, mệnh lui hết người, nhiệt tình tiêu sái đi lên cầm tay y.

“Trẫm, đã nhiều ngày luôn luôn tại chờ người . Lại đây ngồi cùng trẫm.”

Hoàng đế làm cho Trình Phong ngồi ở trên long sàng, lấy tay nâng cầm y lên, cẩn thận nhìn xem, thiên a! Đã 7 ngày nay không thấy y, hấn hiện tại chỉ cảm thấy một ngày không thấy như cách ba thu, nhất định phải hảo hảo nhìn nhiều mắt cho giải tương tư.

“Ta đáp ứng người.” Trình Phong nhắm mắt lại nhẹ nhàng nói.

An Đế đang nhìn Trình Phong đến mê mẩn nhất thời không kịp phản ứng.

“Người đáp ứng làm người của trẫm, trẫm chờ đợi ngày này đã lâu rồi.” Hoàng đế đem đầu y ôm vào trong lòng ngực của mình tâm tình kích động.

An Đế kích động cúi đầu liền hôn lên môi Trình Phong.

Trình Phong nhếch đầu lên mở miệng.

“Bệ hạ ta có thể uống chút rượu sao?” Làm cho y ở dưới tình huống thanh tỉnh như vậy bị An Đế coi như nữ nhân đặt ở dưới thân y nhất định sẽ phun, sẽ giãy dụa, chọc giận An Đế.

Trình Phong lấy được tử thủy, liền rót hết cho mình uống đến khi không trôi mới thôi, y cho tới bây giờ không uống qua nhiều như vậy, hiện tại y chỉ cảm thấy thiên toàn địa chuyển, cả người nóng lên, ý nghĩ mơ màng, không sai đây chính là cảm giác y muốn.

An Đế đem Trình Phong uống rượu quá nhiều đang ở phiên chán cởi áo đẩy Trình Phong ngã xuống giường, đưa tay giúp y đem y phục lui xuống dưới.

Nhìn cả người Trình Phong phạm màu hồng phấn, An Đế không thể không cúi đầu, giống như cúng bái từ khóe miệng Trình Phong bắt đầu đi xuống hôn tới, hôn ấn nóng ướt lướt qua tiểu anh đào ở ngực Trình Phong, ấn qua vùng bụng bóng loáng rắn chắc đi tới dưới háng Trình Phong.

An Đế nhìn nam tính tượng trưng của Trình Phong ôn nhu cười cười. Tiểu khả ái thật xinh đẹp, nhìn qua đều xinh đẹp bóng loáng như thế.

An Đế cảm nam tính tượng trưng của Trình Phong thưởng thức.

Trình Phong khô nóng gơ chân lên tường tránh ra bàn tay của hắn.

An Đế thuận thế đem chân y gác đến trên vai của mình, cầm lấy cổng phẩm Tuyết Điều Du bên trên giường quệt ra một ít bôi ở hậu đình y. Đem vật dưới háng mình dính ở trên cửa vào nhột nhột thử trạc tiến một chút.

Trình Phong chỉ cảm thấy cả người nóng lên, khó chịu giãy dụa thân thể.

Nhìn thân thể màu hồng phấn của Trình Phong ở trên sàng đan bằng gấm xanh biếc vụn vặt, An Đế khó kìm lòng nổi đem lửa nóng của mình thẳng tiến vào thân thể nóng chát của Trình Phong.

“Ngô” cả người Trình Phong tê nhuyển vô lực giãy dụa, chính là không thoải mái vụn vặt uốn éo hạ thân.

An Đế cúi đầu cắn lỗ tai của y, ở bên tai nhẹ nhàng kêu.

“Phong nhi, Phong nhi của trẫm.”

Sáng sớm ngày thứ hai thái giám nhỏ giọng nhắc nhở An Đế thời gian vào triều sớm sắp đến.

An Đế quay đầu nhìn nhìn Trình Phong ở trong giấc ngủ còn tại khó chịu nhíu mày, nâng thân lên hôn trên mũi y một cái, sau đó liền đứng dậy.

“Ưm!” Trình Phong kêu ra một tiếng rên rĩ thống khổ.

An Đế vừa thấy tụ tử thủy bào (tay áo ngủ) của mình bị Trình Phong đặt ở dưới thân, y vừa đứng dậy liền động đến hạ thân của Trình Phong.

An Đế đau lòng biết lần đầu nơi đó có thể sẽ bị thương, vừa rồi khả năng tác động miệng vết thương, nhìn xem thời gian vào triều đã gần đến, nhưng là lại thực không đành lòng đánh Trình Phong sơ lâm để hạnh (mới lần đầu được lâm lạnh), vì thế An Đế từ dưới gối lấy ra đoản đao hộ thân đem tụ khẩu (cổ tay áo) mình cắt đứt tận gốc.

“Bệ hạ ngài đây là?” Thái giám giật mình hỏi.

“Câm miệng, hảo hảo ở tại bên cạnh hầu hạ, y tỉnh phái người thông báo trẫm một tiếng, không cần đánh thức y, bằng không trẫm cắt đầu lưỡi của ngươi.” An Đế nhỏ giọng phân phó thái giám bên người của mình, sau đó ôn nhu nhìn Trình Phong một cái lúc này mới không bỏ được thượng triều.

5. Chương 5: Đệ Ngũ Chương

Trình Phong đến buổi trưa mới tỉnh lại, vừa tỉnh lại đầu chóng váng hôn trầm tự biết là do uống rượu quá nhiều gây ra.

“A!” Trình Phong dựa vào đầu giường ngồi dậy.

Một cổ chất lỏng từ trong hậu đình y chảy ra, lạnh lạnh .

Trình Phong mở mắt ra thấy được vết máu loang lổ trên chân liền lộ ra nụ cười trào phúng.

(ha! Nguyên lai nam nhân cùng nữ nhân là giống nhau lần đầu tiên đều đổ máu , mà y từ nay cũng không bao giờ là Trình Phong lập chí đền nợ nước, dĩ cầu sử thượng lưu danh làm rạng danh gia môn nữa.)

Hoàng đế hết lòng tuân thủ hứa hẹn, phái người cảnh cáo cữu cữu của Trình Phong, cữu cữu y liền vợ vết hời lão gia, phụ mẫu y sợ lại có người tìm tới tận cửa. Làm cho Trình Phong khó khăn, vì thế chuyển ra thành, đến ngoài thành an gia, trừ bỏ người nhà ai cũng không nói cho.

Hoàng đế đối Trình Phong lại nói tiếp thật sự là ân sủng có thêm, không chỉ có cho y phí an gia hơn nữa ở lần đầu lâm hạnh Trình Phong sau trong vòng vài ngày cũng không có ở động đến y, sợ miệng vết thương của y nứt ra.

Gia nhân Trình Phong đều chuyển ra thành, Trình Phong tức thì bị An Đế sắp xếp tiến vào tẩm cung của mình.

Mỗi ngày, An Đế đều sẽ dỗ y ăn cơm, trấn an y ngủ, nhưng là Trình Phong không nghĩ như vậy, y cảm thấy đã mất thể diện đối thể nhân.

Một ngày này, An Đế nhìn Trình Phong ở trong lòng lặn qua lộn lại giằng co một đêm, khi hần rời giường liền muốn đi theo vào triều sớm.

Trình Phong ở trong lòng An Đế luôn ngủ không an ổn, An Đế cũng là biết đến, nhưng là đã không làm nếu không ôm ôm, An Đế tương tư nam nhân.

Nhìn nhìn chằm chằm vài quãng mắt thâm của Trình Phong, An Đế không đành lòng nói.

“Người cũng đừng có vào triều, người tuy là tứ phẩm quan viên, nhưng là cũng không chủ quản việc, không có đại sự người không đi cũng có thể, hảo hảo ngủ bù, không đi cũng thể.”

An Đế bỗng ý là đau lòng y một đêm ngủ không ngon lại phải vào triều sớm đứng ban, sợ y mệt đến.

Trình Phong dừng lại động tác mặc y phục, thân mình khựng lại.

(đúng a! Hoàng đế phong y làm quan có lẽ chỉ là vì đem y làm nữ nhân, y như vậy còn thật sự ngược lại buồn cười, bây giờ người ta đã muốn nói rõ chính mình chỉ có tác dụng trên giường, ngay cả thượng triều đều có thể miễn rồi, ha ha ~ không biết y có nên cười to một hồi không.)

An Đế đắp chăn cho Trình Phong rồi đi thượng triều.

Trình Phong nhìn đến An Đế đi rồi chính mình bò dậy, không có chuyện làm rồi rảnh quay lại hậu hoa viên đi một chút.

“Phượng nương nương!” Một tiếng thét kinh hãi nhớ tới, một lão cung nữ đi lên quỳ gối trước mặt y.

Trình Phong sửng sốt.

“Ngài nhận lầm người đi?”

Lão cung nữ nghe được giọng nam kinh ngạc ngẩng đầu. Ở chỗ lằm bằm lầu bầu.

“Thật sự giống, ngài cùng Phượng nương nương năm đó giống như đúc.”

Trình Phong tò mò hỏi thăm, thế nhưng nghe được bí mật của hoàng cung năm đó.

(trách không được An Đế hao tổn tâm cơ đem y giữ ở bên người, đối với y ân sủng mà chỉ có nữ nhân mới được, thì ra là thế.)

Trình Phong bất động thanh sắc, tuy nhiên ở trong lòng báo cho chính mình không nên động tình, đợi cho có một người mới xuất hiện càng giống Phượng nương nương năm đó y cũng sẽ vô tình bị ném xuống, cái gì cũng không biết lưu lại, đến lúc đó y là có thể giải thoát rồi.

Nói thì dễ dàng, nhưng là hiện tại trong lòng Trình Phong lại càng phát ra thống khổ.

An Đế là một hảo hoàng đế, mỗi ngày rất sớm liền dậy vào triều, lâm triều sau lại một đầu đắm vào ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, chỉ có buổi tối mới nhân hạ, nhìn xem sử sách, cùng y tâm sự chuyện dân gian.

An Đế cũng là nam nhân tốt, nếu y là nữ cũng là có thể vừa lòng.

Mỗi sáng sớm An Đế đều sẽ nhẹ nhàng rời giường, ghé vào lỗ tai y nói lên một câu hảo hảo ngủ một giấc, chờ trầm trở về, cũng không đợi y đáp lại. Mỗi ngày trước bữa cơm luôn hỏi y thích ăn cái gì thì làm cái đó. Mỗi đêm cũng không ép y thị tẩm, chính là ôn nhu ôm y, ghé vào lỗ tai y nói lời tâm tình dỗ y đi vào giấc ngủ.

Trình Phong biết lòng mình đang dao động, nhưng là mỗi khi Trình Phong nghĩ chính mình chính là vật thay thế của Phượng nương nương, sớm muộn gì sẽ bị người càng giống thay thế, tâm liền đau giống như đao cắt.

Trình Phong một người ngồi ở mép nước hậu hoa viên thả câu, nước mắt yên lặng chảy xuống.

An Đế hết bận quốc sự phê xong tấu chương, một thân nhẹ nhàng tìm đến Trình Khanh của hân.

“Người khóc? Vì sao? Trầm đối với người không tốt sao?”

An Đế nhìn đến giọt nước mắt từ khóe mắt Trình Phong nhỏ giọt trên mặt nước nổi lên gợn sóng, đau lòng cực kỳ.

(vẫn là không được sao? Hân đối với y vẫn là không tốt ư, làm cho một mình y yên lặng rơi lệ, y muốn như thế nào mới có thể khoái hoạt, rời đi hân sao? Không không ~ đây là hân không thể chịu đựng được .)

An Đế từ phía sau lưng ôm lấy Trình Phong.

“Nói cho trầm, người như thế nào mới có thể khoái hoạt.”

“Bệ hạ, có tất yếu sao? Thần liền giống cá bơi trong nước kia, khi ta câu được con thứ nhất, ta còn thật thích , sau lại câu được con lớn hơn sẽ thả đi, thần cho bệ hạ cũng giống như vậy, vì khuôn mặt ta giống Phượng nương nương bệ hạ mới sủng ta nhất thời, khi có người càng giống xuất hiện ở trước mặt bệ hạ, thần cũng sẽ bị vứt bỏ giống con cá này, bệ hạ cần gì phải hỏi một cái quá độ phẩm khoái hoạt hay không kia?”

“Ai cùng người nói chuyện của Phượng nương nương, người thể nhưng lại có ý nghĩ như thế, vì sao không nói với trầm?”

An Đế thở dài ra một hơi, hoàn hảo Trình Phong không yêu cầu rời đi.

“Tiểu Bắc, truyền ý chỉ trầm, về sau trong cung sẽ không lại chọn mỹ nhân tiến cung, các thần tử phụ quốc cũng không chuẩn lại ở trước mặt trầm nhắc tới mỹ nhân, người kháng chỉ giết không tha.” An Đế ở trong ánh mắt kinh ngạc hạ hạ một đạo nghiêm chỉ.

“Phong Khanh có thể yên tâm đi? Trầm là thật tâm yêu người, đúng vậy lần đầu trầm triệu kiến người là thấy khuôn mặt người giống Phượng nương nương, nhưng là trầm cũng không thích Phượng nương nương, chính là đối với nàng mang áy náy, Tần phi trong hậu cung trầm cùng Phượng nương nương tương tượng cũng chỉ là trầm đối Phượng nương nương một loại hoài niệm thôi, kỳ thật muốn tìm người cùng Phượng nương nương giống như đúc thực dễ dàng nhưng là trầm không nghĩ, chỉ có người đối trầm là tồn tại đặc biệt a!”

“Bệ hạ!” Trình Phong bỏ nhào vào trong lòng An Đế khóc.

6. Chương 6: Đệ Lục Chương

Trình Phong biết An Đế tình thâm ý trọng, vì thế chậm rãi hiểu rõ bắt đầu có chút hưởng ứng. Tuy rằng trong lòng đối việc thị tẩm vẫn là có cố kỵ, nhưng là ở trên thái độ đối An Đế đã rõ ràng ôn tồn rất nhiều.

Một ngày này, Trình Phong không có thượng tảo triều.

Cũng không phải bởi vì y dậy không nổi, mà là ~.

Từ cái ngày bên hồ nước ôm nhau nói rõ, Trình Phong liền cảm thấy nếu làm quan nên vào triều, ngày thứ hai y liền đi.

Đứng ở trên triều đình, Trình Phong thân là tứ phẩm đứng có vẻ dựa vào sau, chỉ thấy hoàng đế thượng triều ngồi ở trên cao si ngốc nhìn chỗ y đứng.

Một đại thần đứng ở dưới tấu sự, nói xong đứng ở nguyên chỗ còn chưa nghe thấy hoàng thượng nói cái gì. Tưởng rằng hoàng đế lưu lại hẳn là còn muốn hỏi tình hình cụ thể, đứng sắp một khắc, nhìn đến thượng vị giả vẫn là không có phản ứng. Vì thế đứng ở đó mồ hôi lạnh chảy ròng, nghĩ đến nói sai cái gì rồi.

Thái giám bên người hoàng đế coi như thông minh đi vào bên người hoàng đế, tiến đến gần bên tai hoàng đế kêu vài tiếng, hoàng đế đột nhiên tỉnh lại.

“Lý đại nhân, người nói cái gì! Đem tấu chương trước lưu lại, buổi chiều tới ngự thư phòng trầm lắng. Đứng về đi.”

Hắn

~~! Nguyên lai An Đế nhìn Trình Phong đến mê mẩn, căn bản không nghe thấy người ta đang nói cái gì.

Trình Phong đứng ở phía dưới ngưỡng ngùng đỏ mặt, thay An Đế đỏ mặt, hại vị đại nhân đáng thương kia lo lắng hãi hùng bao lâu, nguyên lai hoàng đế cũng sẽ ngăn người.

Trình Phong tay cầm thành quyền ngăn ở bên miệng buồn cười .

“Người tới ban thưởng ghế ngồi cho Trình Phong Trình đại nhân.”

An Đế đột nhiên hạ một đạo mệnh lệnh kỳ quái, tại long ỷ mình cách đó không xa đặt một cái ghế ngồi.

Trình Phong vốn cảm thấy mệnh này không hợp tình lý, không nghĩ tiến lên, nhưng là vừa vặn vô duyên triều đều ở nhìn y, không đi đều không được, tổng không tốt kháng hoàng mạng đi?

Trình Phong không được tự nhiên tạ ơn hoàng ân ngồi vào trong ghế.

An Đế nhìn bộ dạng Trình Phong không được tự nhiên lúc này mới nhớ tới mệnh lệnh của mình không hợp với lễ thường, vì thế cứng rắn sắp đặt lý do, nói là Trình Phong tối hôm qua cùng hắn nghiên cứu sách sử trắng đêm chưa ngủ, hơn nữa thân thể y không tốt lắm, vì vậy ban thưởng ghế ngồi.

Lần đó lâm triều nói là không có ra cái vấn đề lớn gì, về sau vài ngày hoàng đế ban cho Trình Phong ghế ngồi chuyên dụng, mỗi ngày Trình Phong đều ngồi ở bên cạnh hoàng đế nhận mọi người chú mục.

Mà mỗi ngày hạ triều sau Trình Phong đều cùng hoàng đế lý luận nửa ngày, mỗi khi nói không lại hắn đều phát cáu một chút, kết quả của nó chính là thời gian hoàng đế đối với y chú ý càng lâu, thời gian đối với y ngăn người cũng càng dài.

Trình Phong sợ hoàng đế ở không thu liễm cả triều văn võ khả năng sẽ nhìn ra tường tận, vì thế cuối cùng đơn giản mượn cớ ốm không đi vào triều, kỳ thật y là không mặt mũi đi .

Một ngày này, hoàng đế rất là cao hứng hạ triều sớm liền lôi kéo Trình Phong ra Hoàng Thành nói muốn dẫn y đi ra ngoài một chút, tấu chương hôm nay khó được ít trở về phê không muộn.

Một ngày này, ở vượt qua đạo quan bên cạnh có chợ, hoàng đế cùng Trình Phong khoái hoạt ở đối thơ, đối câu đối, chơi đoán chữ thắng được một đồng tiểu ngoạn ý, đang vô cùng cao hứng đi trở về.

“Hai vị công tử thỉnh đi thông thả.”

Một thầy tướng số tiến lên gần cản bọn họ.

“Hai vị công tử tính một quẻ đi?” Thầy tướng số nhìn hai người mặc Phú Quý không giống thường nhân nghĩ muốn kiếm một khoản.

Trình Phong không tin này, lôi kéo An Đế muốn đi.

An Đế hưng trí muốn nhìn một chút thầy tướng số linh hay không linh, vì thế liền đứng ở đó kéo lại Trình Phong.

“Gia, trở về còn có việc.”

“A Phong tính xem một quẻ đi?”

Trình Phong bị An Đế lôi kéo không tình nguyện đi tới trả quan tiền.

“Hai vị xem gì?”

“Ừm! Ta muốn đoán mệnh, tiên sinh xem ta tướng mệnh như thế nào.” An Đế cảm thấy hứng thú hỏi.

Thầy tướng số nghĩ, người kia kêu hần là gia, không cần hỏi, hần là chủ tử, người kia là nô tài.

“Vị công tử này mạng hảo, phi phú tức quý, bất quá mệnh có chữ khảm, này sao?”

“Nhảm chán!” Trình Phong nhỏ giọng nói thầm, này không đều là vô nghĩa sao? Không phải người phú quý mặc được y phục Giang Ninh chức tạo sao? Có khảm, ta xem người là muốn tiền mới là thật.

“Này có thể có phương pháp phá giải, tiên sinh nói rõ đi. Tiền không là vấn đề.” An Đế làm bộ như thực cảm thấy hứng thú.

“Công tử trung niên sẽ đắc tội quan gia, nhẹ thì gia tài có tổn hại, nặng thì chết, này giải quyết sao ~”

An Đế đưa bạc trắng tới, muốn nghe tiếp. Rất thú vị, nói hần sẽ đắc tội quan gia, ha ha có ý tứ!

“Gia, người đây là?” Trình Phong đưa tay muốn đem bạc lấy về, đoán mệnh sao đưa nhiều vậy. Lãng phí nha!

Thầy tướng số lấy được bạc, cho An Đế một cái túi gấm, nói là khi gặp chuyện mở ra đều có cách phá giải.

Thầy tướng số đưa túi gấm xong, mắt hứng nhìn Trình Phong phá hư chuyện của hần vớt lại một câu.

“Xem, thiếu gia nhà ngươi là một người tốt, ta hảo tâm nói cho ngươi biết, ngươi chính là cái mạng nô tài, về sau ngày sẽ sống bản cùng, mỗi ngày qua khổ cực, ngươi bây giờ nếu nói lên vài câu tốt, bản tiên sinh có thể cho ngươi phương pháp phá giải.”

“Ngươi người này như thế nào như vậy.” Trình Phong tức giận. Thiếu đạo đức! Không cừ không oán rửa người ta.

“Đúng a! Tiên sinh không nên nói vậy a?” An Đế háat đệm nói.

Hai phe động thủ qua lại, rất xa một đội quan binh nghe thấy nhanh chóng lại đây duy trì trật tự, An Đế cùng Trình Phong sợ bị người nhận ra không tốt cũng là vội vàng đi về.

7. Chương 7: Đệ Thất Chương

Trở về hoàng cung Trình Phong còn ở thâm oán An Đế không nên trêu chọc tên khốn kia.

Liên tiếp mấy ngày Trình Phong đều vì ông thầy tướng số kia mà tâm tình không tốt, lúc buổi tối An Đế từ phía sau lưng ôm y, y đều phải giãy dụa hồi lâu.

“Tránh ta xa một chút, dù sao ta là cùng mệnh (mạng nghèo), không cần tựa gần ta như vậy miễn cho dính xui!” Trình Phong ngạo khí nói.

Kỳ thật Trình Phong cũng không phải để ý lời ông thầy tướng số kia nói, chỉ là muốn cho An Đế một bài học.

Làm sao gặp qua một hoàng đế thích vô giúp vui như vậy, hồ nháo gọi ông thầy tướng số kia hại y chịu tai ương vô vọng, tự đứng bị chửi rửa, không cho hấn điểm sắc mặt xem hấn như thế nào nhớ rõ giáo huấn?

An Đế biết hôm nay Trình Khanh của hấn khăng định cũng sẽ không làm cho hấn ôm ngủ, hấn lại phải gối đầu một mình khó ngủ rồi, thói quen đem Trình Khanh ôm vào trong lòng cảm giác ấm áp, bây giờ nói không ra cảm thấy không được tự nhiên.

Trình Phong thật sự để ý lời nói của thầy tướng số kia như vậy sao?

Này thật không tốt?

Nếu là y cứ như vậy, tâm tình của y sẽ không hảo, ngay cả hấn đều chịu liên lụy ăn không ngon ngủ không ngon, mỗi người đều sợ nghèo khó, nhưng là cùng hấn một chỗ hấn làm sao có thể nhẫn tâm làm y gặp cảnh khốn cùng kia?

Tất nhiên câu thầy tướng số nói cho y là không thực, hấn sao không cho y cái bảo đảm? !

Ngày thứ hai, Trình Phong đang ở ngự hoa viên ngắm hoa. Tổng quản thái giám đã đi tới.

“Chúc mừng Trình đại nhân, chúc mừng Trình đại nhân.”

Trình Phong mặc danh kỳ diệu hỏi.

“Công công, sao vậy, ta nào có chuyện vui gì a?”

“Trình đại nhân, hoàng đế ở khi lâm triều hạ ý chỉ, đem nghiêm đạo đồng sơn cùng tiền đức tràng (xưởng đúc tiền) ở Thục quận đều ban cho Trình đại nhân, Trình đại nhân từ nay được hưởng quyền ở tiền đức tràng, về sau chi tiêu cũng không cần thượng báo, này còn không phải việc vui sao?”

“Cái gì! An Đế giờ ở đâu?” Trình Phong gấp gấp hỏi.

Thật sự là không thể tin được đấng ngốc kia đang suy nghĩ gì?

Mỗi người cũng biết kinh tế là mạch máu quốc gia, tiền lưu thông nhiều ít nặng nhẹ, đối cuộc sống xã hội ảnh hưởng thật lớn, cho nên các triều đại đổi thay quyền đúc tiền tạo tiền đều từ quốc gia nắm giữ, không thể rơi vào tay tư nhân, An Đế đây là không nói lý, thế tất đưa tới không ít chỉ trích.

Trình Phong vội vàng đi tới ngự thư phòng, đẩy cửa tiến vào.

“Bệ hạ người đang nghĩ cái gì?”

An Đế vừa thấy là Trình Phong liền cao hứng vẫy lui người, tiến lên đón.

“Trẫm đưa cho người đồng sơn cùng tiền đức tràng có thích không? Về sau người là có thể yên tâm.” An Đế vì giải quyết nỗi lòng cho Trình Phong mà tự cao hứng.

“Bệ hạ, loại đồ vật này làm sao có thể tùy tiện tặng người ? Ngài đang suy nghĩ gì? !”

“Làm sao vậy? Ông thầy tướng số kia nói người sẽ gặp cảnh khốn cùng, ta xem mấy ngày nay người đều vì cái này mà tâm tình không tốt, trẫm đem đồng sơn cùng tiền đức tràng cho người, tiền tài tùy người lấy dùng, như vậy người sẽ không tất để ý lời của hấn.” An Đế vô tội nói.

“Ôi! Trời ạ!” Trình Phong thật sự là lạy hấn rồi, lấy tay che mặt.

“Bệ hạ, ta không phải vì câu của thầy tướng số kia giận, ta là đang giận người không nên đi đáp lại hấn, cái loại người này người để ý đến hấn làm chi? Túi gấm cho ngài chỉ có một câu, phá tài tiêu tai (hao tài tiêu tai họa), đây không phải là vô nghĩa sao? Ngài cho ta sẽ tin lời của hấn sao?”

“Như vậy a! Ta về sau không để ý tới là được.” An Đế xấu hổ cam đoan đến.

“Bệ hạ, hoàng mệnh của ngài có thể thu hồi hay không a?” Trình Phong không ôm hi vọng hỏi.

“Đương nhiên không thể, quân vô hí ngôn nói thì không thể thu hồi lại ! Người thu hạ thì như thế nào?”

“Ta đây nhận lấy người tới quản luôn.”

“Hảo thôi, trăm tìm người giúp người quản lý là được.”

An Đế tiến đến ôm lấy Trình Phong, ở bên tai y hỏi.

“Phong nhi, đêm nay trăm có thể ôm người sao?”

“Người ôm chần gắm cũng giống như vậy thôi!” Trình Phong ngượng ngùng nhỏ giọng nói thầm .

“Không giống a? Ta muốn như vậy ~~ còn muốn như vậy, chỉ cùng người mới có thể a!” An Đế ở bên tai Trình Phong chạm vào nhau.

“Bệ hạ, làm sao người có thể tư dâm ban ngày.” Trình Phong ngượng ngùng đỏ mặt.

“Vậy buổi tối là được rồi sao?” An Đế hưng phấn hỏi.

“Buổi tối nói sau !”

Trình Phong tránh ra cái ôm của An Đế chạy ra ngoài, chỉ để lại An Đế bệ hạ ngây ngô cười theo dõi bóng lưng y!

Nhìn sắc trời đã tối, Trình Phong ngồi một mình ở trên long sàng của hoàng đế, ngồi tại khó an.

Từ khi vào ở trong cung, An Đế chưa từng bắt buộc y thị tắm qua.

Ấn tượng y đối với đêm đó chỉ có cảm giác nóng bỏng cùng sỉ nhục, ngày thứ hai làm xong cái kia đau muốn chết, từ khi cùng An Đế lưỡng tình tương nhạc tới nay, An Đế từng ý đồ đi làm, nhưng là mỗi khi An Đế vừa sờ đến hạ thể của y, y đã bắt đầu phát run nhớ tới cảm giác lần thứ nhất, y không phải nhìn không ra An Đế là tự kiềm chế đến cỡ nào mới dưới tình huống đó không bắt buộc y thị tắm .

Sáng nay, nhìn đến An Đế vì y nhưng lại phạm sơ suất to lớn, mà thâm nghĩ cấp cho y một cái cam đoan, trong lòng y như thế nào lại không cảm động a?

Vì thế ở dưới cảm động không kịp nghĩ lại, cho An Đế một cái hưởng ứng, đáp ứng hần buổi tối có thể , nhưng là y vẫn là không có cách nào khác khắc chế tâm ma, mắt thấy An Đế sắp trở lại, này có thể làm gì mới tốt?

Buổi tối phải qua như thế nào?

Tổng không tốt sẽ đem chính mình quá chén đi! Như vậy có làm cho An Đế không vui?

Bên này An Đế cũng rất do dự.

Sáng nay có phải ý của Phong nhi nói hần buổi tối có thể ~~? Hần có thể nghĩ như vậy sao? Y không phải rất sợ sao? Nếu hần hiểu sai ý thì làm sao bây giờ?

Đi lên hỏi y có phải có thể hay không

. y có thể thẹn quá thành giận ngược lại không cho hần làm hay không?

An Đế nghĩ đi nghĩ lại đi vào tẩm cung trước.

An Đế cười như hiểu ra.

“Coi như hết! Chỉ cần cùng Phong nhi một chỗ, không làm thì như thế nào, hà tất chỉ vì dục niệm mà làm cho hai người không vui?”

An Đế thông dong tiêu sái đi vào.

Đệ bát chương

Buổi tối an nghỉ đã lâu, An Đế ôm eo Trình Phong, ôm thân thể y, hạnh phúc liền muốn ngủ.

Trình Phong thì khấn trương vô cùng, vừa sợ An Đế động thủ lại trông mong An Đế sớm động thủ chấm dứt tâm hoảng ý loạn của y.

Trong lòng Trình Phong mâu thuẫn thẳng đến nghe được tiếng hít thở đều đều của An Đế, mới buồn bực ngẩng đầu lên.

(hắn không phải muốn làm, y nghĩ sai sao? Hôm nay được đến y cho phép, y còn tưởng rằng hắn sẽ còn nhanh hơn con khỉ chờ không hơn một khắc sẽ đem y áp đảo, nhưng là tại sao lại là như vậy? Không phải là

.)

Trình Phong nghĩ tới hậu cung Tần phi của hoàng đế.

(y như thế nào ngu như vậy, y không cho phép hắn làm, nam nhân nhần nại là có hạn , y không bồi! Hoàng đế tự nhiên sẽ đi tìm người khác thị tẩm, trừ dục.)

(y đối với An Đế mà nói là đặc biệt nhưng là An Đế chưa từng nói qua y là duy nhất , có lẽ chỉ có y mới sẽ mơ mộng như vậy! Tim của y đau quá, người yêu của y là cùng chung với người khác, cũng tốt về sau y đều không cần lo lắng.)

Trình Phong cúi đầu vào trong lòng An Đế, nước mắt không thể khống chế chảy ra, không có xu thế ngừng nghỉ.

An Đế ngủ ngủ chỉ cảm thấy chỗ ngực lạnh lạnh , hé mắt ra chợt nghe đến tiếng khóc nho nhỏ của Trình Phong.

An Đế cả kinh, mới vừa rồi còn hảo hảo , đây là làm sao vậy?

“Phong nhi, làm sao vậy? Người có khỏe không? Xảy ra chuyện gì nói ra trẫm làm chủ cho người.”

An Đế lật qua Trình Phong đem y nằm ngang ở trên giường, cầm lên cánh tay nhìn mặt của y.

“Bệ hạ, sáng nay lời nói của ta ngài coi như không nghe thấy đi!”

Trình Phong đỏ hồng mắt nói, nói rõ ràng miễn cho tự rước lấy nhục.

“Sáng nay! ?” An Đế tỉ mỉ cân nhắc.

(Tiểu Phong nhi sẽ không ở ~~ ghen đi, cho là hắn ~~.)

“Phong nhi, người nói trẫm không quên. Người đáp ứng trẫm có thể đối với người như vậy ~ lại như vậy , không thể hối hận , nếu không chính là khi quân vọng thượng!”

Vừa nói An Đế bắt đầu lạp xả thụ y (áo ngủ) của Trình Phong. Cúi đầu dọc theo bên sườn của y liếm hôn đi xuống.

“Vẫn là Phong nhi của ta tối mỹ vị.” An Đế ở nói lời hạ lưu.

(cái gì gọi là y ‘ tối ’ mỹ vị? Lấy y so với người khác sao?)

Trình Phong miễn cảm giằng co.

An Đế cầm tay y, đem y cố định ở tại trên giường. Úp sấp bên tai của y.

“Trẫm nghĩ muốn giờ khắc này thật lâu, trẫm từ lúc có người đã bắt đầu thủ thân như ngọc rồi, người sờ sờ nhìn người đem trẫm nhìn đến mức thật là khổ a.”

An Đế ý xấu nắm tay Trình Phong đi sờ bộ vị lửa nóng của hắn. Cái kia của An Đế cứng quá nóng quá, cách quần là có thể cảm giác được nhiệt độ của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn tú khí của Trình Phong đỏ lên .

An Đế để nhẹ nhàng nói xong tình thoại, bàn tay to vuốt ve toàn thân Trình Phong, chậm rãi đi tới hạ thể của y, kích thích ngay trước lối vào phân thân của y.

Trình Phong khó nhịn cong chân lên, đem mặt vùi vào gối đầu.

Một loại cao lạnh lạnh bơi ở trên hậu đình của y, Trình Phong biết đây là cái gì, nhưng trong lòng vẫn là bận tâm run rẩy.

“Tin tưởng trăm, lần này sẽ không lại thống khổ như vậy, thả lỏng không phải sợ. Người là bảo bối của trăm, Tiểu Phong nhi của trăm, trăm chỉ cần người một người.”

An Đế dùng hôn ngăn chặn cái miệng của y.

(cái này đủ. Ngô ~ kỳ thật không đáng sợ giống như y nghĩ! Không phải sao?)

“A! Bệ hạ! Ừm! Ôm lấy ta, nhĩ hảo phá hư

a a ~.”

Đêm dài đằng đẵng, trên long sàng xuân ý miên man.

An Đế giống như yêu không đủ Trình Phong của hắn, đem tiểu khanh khanh của hắn lật qua lật lại nghiêm túc âu yếm, thẳng đến y vô lực mà ghé vào trên người của hắn ngủ.

Kết quả của túng dục quá độ là khi vào triều An Đế ngây ngô cười không ngừng, tấu chương một cái không nghe vào.

Trình Phong đến quá trưa mới tỉnh lại, tỉnh còn dậy không nổi, hông của y đau nhức muốn chết, chính là đi cũng giống như phụ nữ có thai phải lấy tay đỡ hông mới đi được.

Ai! Túng dục hại người a.

Vì phòng ngừa An Đế bệ hạ vĩ đại của chúng ta lần nữa hạ xuống ý chỉ kỳ quái, thân thể Trình Phong phục hồi như cũ liền theo thượng triều, có y nhìn chăm chăm ít nhất An Đế sẽ thu liễm chút.

8. Chương 8: Đệ Bát Chương

Buổi tối an nghỉ đã lâu, An Đế ôm eo Trình Phong, ôm thân thể y, hạnh phúc liền muốn ngủ.

Trình Phong thì khản trương vô cùng, vừa sợ An Đế động thủ lại trông mong An Đế sớm động thủ chấm dứt tâm hoảng ý loạn của y.

Trong lòng Trình Phong mâu thuẫn thẳng đến nghe được tiếng hít thở đều đều của An Đế, mới buồn bực ngẩng đầu lên.

(hắn không phải muốn làm, y nghĩ sai sao? Hôm nay được đến y cho phép, y còn tưởng rằng hắn sẽ còn nhanh hơn con khỉ chờ không hơn một khắc sẽ đem y áp đảo, nhưng là tại sao lại là như vậy? Không phải là

.)

Trình Phong nghĩ tới hậu cung Tàn phi của hoàng đế.

(y như thế nào ngu như vậy, y không cho phép hắn làm, nam nhân nhẫn nại là có hạn , y không bồi! Hoàng đế tự nhiên sẽ đi tìm người khác thị tẩm, trừ dục.)

(y đối với An Đế mà nói là đặc biệt nhưng là An Đế chưa từng nói qua y là duy nhất , có lẽ chỉ có y mới sẽ mơ mộng như vậy! Tim của y đau quá, người yêu của y là cùng chung với người khác, cũng tốt về sau y đều không cần lo lắng.)

Trình Phong cúi đầu vào trong lòng An Đế, nước mắt không thể khống chế chảy ra, không có xu thế ngừng nghỉ.

An Đế ngủ ngủ chỉ cảm thấy chỗ ngực lạnh lạnh , hé mắt ra chợt nghe đến tiếng khóc nho nhỏ của Trình Phong.

An Đế cả kinh, mới vừa rồi còn hảo hảo , đây là làm sao vậy?

“Phong nhi, làm sao vậy? Người có khỏe không? Xảy ra chuyện gì nói ra trăm làm chủ cho người.”

An Đế lật qua Trình Phong đem y nằm ngang ở trên giường, cầm lên cánh tay nhìn mặt của y.

“Bệ hạ, sáng nay lời nói của ta ngài coi như không nghe thấy đi!”

Trình Phong đỏ hồng mắt nói, nói rõ ràng miễn cho tự rước lấy nhục.

“Sáng nay! ?” An Đế tỉ mỉ cân nhắc.

(Tiểu Phong nhi sẽ không ở ~~ ghen đi, cho là hấn ~~.)

“Phong nhi, người nói trẫm không quên. Người đáp ứng trẫm có thể đối với người như vậy ~ lại như vậy , không thể hối hận , nếu không chính là khi quân vọng thượng!”

Vừa nói An Đế bắt đầu lạp xả thụ y (áo ngủ) của Trình Phong. Cúi đầu dọc theo bên sườn của y liếm hôn đi xuống.

“Vẫn là Phong nhi của ta tối mỹ vị.” An Đế ở nói lời hạ lưu.

(cái gì gọi là y ‘ tối ’ mỹ vị? Lấy y so với người khác sao?)

Trình Phong miễn cưỡng giằng co.

An Đế cầm tay y, đem y cố định ở tại trên giường. Úp sấp bên tai của y.

“Trẫm nghĩ muốn giờ khắc này thật lâu, trẫm từ lúc có người đã bắt đầu thủ thân như ngọc rồi, người sờ sờ nhìn người đem trẫm nhìn đến mức thật là khổ a.”

An Đế ý xấu nắm tay Trình Phong đi sờ bộ vị lửa nóng của hấn. Cái kia của An Đế cứng quá nóng quá, cách quần là có thể cảm giác được nhiệt độ của hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn tú khí của Trình Phong đỏ lên .

An Đế để nhẹ nhàng nói xong tình thoại, bàn tay to vuốt ve toàn thân Trình Phong, chậm rãi đi tới hạ thể của y, kích thích ngay trước lối vào phân thân của y.

Trình Phong khó nhịn cong chân lên, đem mặt vùi vào gối đầu.

Một loại cao lạnh lạnh bơi ở trên hậu đình của y, Trình Phong biết đây là cái gì, nhưng trong lòng vẫn là bận tâm run rẩy.

“Tin tưởng trẫm, lần này sẽ không lại thống khổ như vậy, thả lỏng không phải sợ. Người là bảo bối của trẫm, Tiểu Phong nhi của trẫm, trẫm chỉ cần người một người.”

An Đế dùng hôn ngăn chặn cái miệng của y.

(cái này đủ. Ngô ~ kỳ thật không đáng sợ giống như y nghĩ! Không phải sao?)

“A! Bệ hạ! Um! Ôm lấy ta, nhĩ hảo phá hư

a a ~~.”

Đêm dài đằng đẵng, trên long sàng xuân ý miên man.

An Đế giống như yêu không đủ Trình Phong của hấn, đem tiểu khanh khanh của hấn lật qua lật lại nghiêm túc âu yếm, thẳng đến y vô lực mà ghé vào trên người của hấn ngủ.

Kết quả của túng dục quá độ là khi vào triều An Đế ngây ngô cười không ngừng, tấu chương một cái không nghe vào.

Trình Phong đến quá trưa mới tỉnh lại, tỉnh còn dậy không nổi, hông của y đau nhức muốn chết, chính là đi cũng giống như phụ nữ có thai phải lấy tay đỡ hông mới đi được.

Ai! Túng dục hại người a.

Vì phòng ngừa An Đế bệ hạ vĩ đại của chúng ta lần nữa hạ xuống ý chỉ kỳ quái, thân thể Trình Phong phục hồi như cũ liền theo thượng triều, có y nhìn chăm chăm ít nhất An Đế sẽ thu liễm chút.

9. Chương 9: Đệ Cửu Chương

Liền giống như hiện tại An Đế lại nhìn y cười ngây ngô, Trình Phong ném qua một cái liếc mắt bảo hẩn thu liễm.

“Bệ hạ! Tiền đúc tràng giao cho tư nhân e rằng sẽ dao động bản quốc, thỉnh bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.”

Trình Phong gật gật đầu chính là như vậy sao?

Hoàng mệnh này quả thật không quá hợp lý, y cũng nói nên thu hồi .

“Lưu đại nhân, trầm kim khẩu ngữ ngôn (miệng vàng lời ngọc), chẳng lẽ ngươi muốn trầm làm hôn quân nói không giữ lời sao?”

“Bệ hạ tin tiểu nhân gian nịnh mới có thể trở thành hôn quân, bệ hạ gương của các triều đại đổi thay tin nam sủng mất nước còn chưa đủ nhiều sao? Thần thỉnh bệ hạ ban thưởng Trình Phong chết, dẹp an dân tâm! Dĩ định quốc bản.”

“Lớn mật! Chẳng lẽ trầm tin một thần tử còn muốn các người đồng ý, Trình Khanh so với các người này đó chỉ biết bàn lộng thị phi đồ kị người tài gì đó tốt hơn nhiều lắm, trầm cho dù đem ngôi vị hoàng đế cho y cũng không có chỗ cho các người nói.”

An Đế tức giận miệng không che lấp nói.

“Thần thỉnh bệ hạ cân nhắc, vì An quốc mà ban thưởng Trình Phong chết.”

Bộp bộp một mảnh quỳ xuống.

Trình Phong nhìn hai bên một chút, mắc mớ gì tới y?

Nhìn An Đế liếc mắt một cái Trình Phong xoay người rời đi, dù sao cũng phải chết!

Lễ tiết miễn.

“Trình Khanh!”

An Đế đi xuống long y đuổi theo.

Từ ngày đó Trình Phong tự nguyện từ quan, vốn định về nhà ăn cơm hẩm cháo hiu, nhưng là lại bị An Đế giữ lại .

An Đế phân phó thủ hạ coi chừng Trình Khanh đừng cho y xuất cung, mình mới có thể an tâm đi làm việc.

Một ngày này, Trình Phong thu được thư tín trong nhà gửi nói là kỳ mẫu y bị bệnh.

Trình Phong ngồi trên xe ngựa của mình ở cửa cung bị ngăn lại, sống chết nói không có mệnh lệnh của An Đế chính là không chịu cho đi.

An Đế hôm nay đi thị sát tiến độ kiến thiết của hoàng lăng, thần thần bí bí chính là không chịu dẫn y đi, làm sao bây giờ? Chờ hẩn trở về, nhưng là trong thư nói phải mau mau trở về, y sợ trì hoãn nữa liền nhìn không tới mẫu thân lần cuối cùng.

Nhà cách nơi này còn có lộ trình một ngày, sắc trời không còn sớm, phải sớm đi mới được.

Trình Phong đánh xe đi vào chỗ để, rất xa thấy được hoàng giá ngự dụng (xe chuyên dụng của hoàng đế) của An Đế.

Có! Lấy hoàng giá xuất cung, thủ vệ nhất định không dám ngăn đón giá, nhưng là

! Quên đi không thể chú ý nhiều như vậy .

Trình Phong đánh hoàng giá trở về nhà, ít nhiều y mang tiền về, mời tới thầy thuốc tốt nhất trong mười dặm trị bệnh cho mẫu thân y.

An Đế kích động hồi cung , đã là chuyện của hai ngày sau, trở về hần liền đi tìm Trình khanh, vừa nghe Trình Phong đã muốn đi về nhà, lập tức ngăn cả người.

Một cự thần tam triều nguyên lão tiến cung thượng tấu.

“Bệ hạ! Trình Phong dám lấy hoàng giá xuất cung ấn luật nên chém đi hai chân, lấy kính hiếu có. Thỉnh bệ hạ hạ chỉ, không thể thả tiểu nhân a!”

An Đế nhắm mắt lại.

(vì sao? Y liền không tín nhiệm trăm có thể bảo hộ y sao? Tình nguyện lựa chọn rời đi hần sao?)

“Bệ hạ, trăm triệu không thể a! Mẫu thân Trình công tử bị bệnh, cửa cung lại không cho y đi ra ngoài, y bắt đắc dĩ mới có thể phạm luật pháp, thỉnh bệ hạ niệm một tấm hiếu tâm, buông tha y một lần đi.”

Một thái giám hầu hạ Trình Phong nói, hần chỉ là một tiểu thái giám, bình thường Trình công tử đối bọn hần không tệ, còn nghĩ tìm được chủ tử đối hạ nhân tốt như vậy, nhưng là không dễ a.

“Người nói cái gì? Mẫu thân Trình khanh bị bệnh? Làm sao người không nói sớm?”

“Tiểu nô đáng chết!”

(ai! Hần chỉ là một tiểu thái giám, hoàng đế không hỏi hần nào dám lảm miệng a?)

“Người tới, chuẩn bị mã xa! Trăm muốn đi đem Trình khanh đón trở về.”

(tiểu khanh khanh của hần không phải là không tin tưởng hần mới đi, vậy là tốt rồi!)

Người đại thần kia vừa thấy, Trình Phong ở trong lòng hoàng đế phân lượng không nhẹ, nói cái gì đối với hần đều là không có ảnh hưởng , cần gì phải lảm miệng chọc An Đế không vui kia?

(ai! Quốc gia đều là của An Đế, luật pháp là hoàng đế định , hần đem tiền cho ai chi tiêu, đối với người nào niệm tư tình lại là hần có thể quản sao? Thôi! Chỉ cần không quá phạm, dân khả độ nhật (dân có thể sống qua ngày), nước khả yên tĩnh, hần về sau cũng không quan tâm nhiều như vậy, hần đã thông suốt! Già rồi!)

10. Chương 10: Đệ Thập Chương

Hoàng đế giá lâm một cái thôn nhỏ tự nhiên khiến cho oanh động rất lớn, An Đế là thần nhiên mà chống đỡ, nhưng là Trình Phong thật sự phiền não.

Trình Phong bức bối tới cầu kiến An Đế, hạ nhân tự nhiên không dám ngăn trở.

An Đế nhìn đến Trình Phong thế nhưng tự mình xuất môn nghênh đón.

Trình Phong giữ chặt y tụ (ống tay áo) của An Đế đem hần kéo vào trong phòng khách. Khép cửa phòng lại.

An Đế ôm lấy Trình Phong liền muốn ôn tồn.

“Phong nhi người cũng nhớ trăm sao? Trăm cũng rất nhớ người.”

“Bệ hạ, trời vẫn sáng kia? Xin ngài đừng giận chút.”

Vừa nghe khẩu khí bức bối này, chính đồn ngữ điệu đoan chính, An Đế biết Tiểu Phong nhi của hần lại phát giận .

“Trăm lại làm sai cái gì?” An Đế rất là vô tội.

“Bệ hạ hoàng giá rời đi quốc đô là có đại sự gì a?”

“Trăm tới đón người.” An Đế nột nột nói.

“Bệ hạ từ khai nước tới nay, hoàng đế rời đi quốc đô là vì tế tổ, vì ngự giá thân chinh, bệ hạ này tính cái gì?”

“Trẫm tới đón người, không nghĩ nhiều như vậy.”

“Bệ hạ! Những cựu thần kia lại muốn nói Trình Phong ta quyền rũ hoàng đế bại hoại bản quốc, ngài làm sao lại. ?”

“Trẫm là có việc vui với vợ và nói cho người biết.”

An Đế tiến lên kéo tay Trình Phong muốn y ngồi xuống nói sau, nhưng là Trình Phong đột nhiên quỳ xuống.

“Thỉnh bệ hạ ban thưởng tội.”

“Phong nhi, người có tội gì a?”

“Trình Phong tự lấy hoàng giá ra ngoài, ẩn đại luật phải chém hai chân, thỉnh bệ hạ trị tội.”

“Cái kia? Hạ nhân đã nói với ta, ta còn muốn thưởng người kia, người vì lo lắng bệnh của mẫu thân không tiếc phạm quốc pháp có thể thấy được người hiếu đạo làm đầu, là một tấm gương mẫu mực.”

An Đế đem Trình Phong ôm lên, đặt ở trên ghế rồi ôm y vào trong lòng.

“Trẫm với vợ gặp người là muốn cùng người nói, hoàng lăng của trẫm đã muốn thiết kế tốt lắm, trẫm muốn người theo bên trong mộ thất của mình làm cái tiểu thất lưu cho người, chờ chúng ta trăm năm về sau là có thể gần bên nhau không cần phân ra.”

“A! ?”

(không thể nào, ngay cả sau khi hân chết đều dự định tốt lắm.)

Trình Phong tránh ra cái ôm của An Đế trốn đi, người nhàm chán làm chuyện nhàm chán, cũng không hỏi một chút ý kiến của y luôn tự tiện tác chủ, ít nhiều Trình Phong y không tham lam, nếu y thoáng động cân não quyết không là phúc của người trong thiên hạ, hoàng đế như vậy thật muốn cấp chút giáo huấn .

“Phong nhi, người đừng đi a? Trẫm lại nói sai gì rồi sao?”

An Đế trở thành hoàng đế tối không uy nghiêm trong sử sách Ngạo Long đế quốc tới nay, nhưng hân lại là hoàng đế sống vui vẻ nhất trong các triều đại.

Có lẽ trăm năm ngàn năm về sau hậu nhân nhìn thấy trong mộ thất của đế vương còn có một tiểu mộ thất, trăm ngàn đừng tưởng rằng bên trong là người tuần táng theo, cái kia khả năng chính là địa phương An Đế của chúng ta cùng tiểu khanh khanh của hân yên giấc.

(toàn văn hoàn)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-noi-hoang-de-vo-tinh>